

Ра інженерні кадри

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 36 (496)

П'ятниця, 20 листопада 1992 року.

Телефони редакції:
4-74-17, 22-68.

ДИСЦИПЛІНА ДЛЯ ВСІХ

ФРАГМЕНТИ
БІОГРАФІЇ

Табір

Про спортивно-оздоровчий табір для ВПІ мріяли не тільки в профспілковому комітеті і на кафедрі фізвиховання, а й студенти, викладачі інших кафедр. Бувало, побував хтось в Коло-Михайлівці, Тиврові, чи на Дністрі, і поспішає розповісти керівникам інституту, які там чудові місця для відпочинку, організації своєї зони здоров'я.

Та у Ярослава Ілларіоновича Кулика і його однодумців були свої намітки щодо місця для спорттабору. «Воно повинно бути найкрасивішим на Вінничині» — говорили вони, зосереджуючи пошуки омріяного кутка вздовж Бугу, південніше Брацлава.

На мотоциклах, човнах по Бугу, а частіше пішки Я. І. Кулик, В. П. Павлов, В. Ф. Ковальський, Є. С. Нікіфоров, М. П. Орлов оглядали береги ріки, острови, лісові галявини і знайшли біля села Степашки справді райський куточок землі, перлину подільської природи, де і вирішено було збудувати інститутський табір-курорт.

Всього 5 гектарів необхідно було освоїти, але не так просто, виявилось, отримати дозвіл на них, 127 печаток, сотні підписів різних посадових осіб, угод, віз, резолюцій довелося видобути в таборі бюрократичному, щоб одержати дозвіл на будівництво табору спортивно-оздоровчого. Зате сьогодні нема в області кращої зони здоров'я ніж наш «Спутник».

Л. Новіньський.

ЗАВТРА ВИПОВНЮЄТЬСЯ 25 РОКІВ КАФЕДРІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ ВПІ

ПРО ЇЇ РОЛЬ І МІСЦЕ В ЖИТТІ ІНСТИТУТУ РОЗПОВІДАЄТЬСЯ В ЦЬОМУ НОМЕРІ ГАЗЕТИ

РОЗВИТОК фізичної культури і спорту в нашому інституті тісно пов'язаний з становленням самого вузу. Уже через два роки після утворення у Вінниці філіалу Київського політехнічного інституту, який згодом переріс у нинішній вищий навчальний заклад, почала діяти і наша кафедра фізвиховання. А першими викладачами фізичної культури і спорту слід вважати А. І. Кальницького та Ю. А. Шевченка. Тоді ж було створено спортклуб, який очолив студент І-го курсу Віктор Петров (нині викладач кафедри ТАМ).

25 років — строк чималий і про всі віхи роботи кафедри в невеликому газетному репортажі не розкажеш. Та про найголовніші події згадаю.

1967-й рік: спортсмени інституту вперше взяли участь в чемпіонаті області з гандболу серед чоловіків і завоювали перший в історії спорту інституту кубок переможців. На фінальний матч з командою гандболістів педінституту прийшло понад півтисячі наших студентів, уболівальників.

1968-й: спортклуб інституту отримав назву «Олімп». Того ж року підготовлено 8 першорозрядників, 162 спортсмени масових розрядів і 47 значків комплексів ГПО.

У цей період спортивне ядро інституту поповнили досвідчені фахівці — такі, як В. Ю. Ходирев, з іменем якого зв'язано здобуття 9 кубків, двадцяти гра-

мот і вимпелів, завоюваних командою гандболістів в змаганнях різного рангу; ентузіасті спорту М. П. Орлов, П. П. Турлюк, О. І. Тарануха (тоді старший тренер з легкої атлетики і головний

1971-й: став до ладу першокласний на той час стадіон з гумобітумною біговою доріжкою, легкоатлетичними секторами, збудований завдяки великому ентузіазму всього колективу інституту.

будівничий стадіону); майстри спорту А. В. Сатайкіна, В. І. Олійник, А. Н. Змієвський, В. Я. Соколинська, А. М. Березов та інші.

1969-й: збудовано спорткомплекс (два волейбольних, два баскетбольних майданчики, гандбольне поле, літні роздягальні).

Про цей стадіон повідомили майже всі газети України. А член збірної кошишнього Радянського Союзу з легкої атлетики Михайлов із Запоріжжя, який побував на стадіоні, написав такого вірша:

Над Южним Бугом заквітчастися багритися,

Ночь обещает хороший сон,

И пусть во сне мне приснится Незабываемый ваш стадион.

1979-й: в селі Степашки Гайсинського району на березі Південного Бугу завершено будівництво спортивно-оздоровчого табору, який став улюбленим місцем відпочинку і фізичного загартовування тисяч і тисяч студентів, викладачів та працівників інституту.

В тому ж році спортсмени «Олімпу» здобули 89 кубків, 141 вимпел, понад 300 грамот і дипломів.

І ось заключний, так би мовити, акорд наполегливої праці кафедри, всього інституту в справі фізичного виховання і спорту — за 25 років у ВПІ виховано і підготовлено 3 майстри спорту міжнародного класу, у тому числі чемпіон світу з веслування серед юніорів Віктор Бурлака, 76 майстрів спорту, 783 кандидати в майстри, більше 2500 першорозрядників, а спортсменів масових розрядів і не перелічити.

Наш інститут готує інженерів, бакалаврів, магістрів наук. Тож нема більшого задоволення і гордості для нас — працівників кафедри, ніж свідомість того, що тисячі їх отримують разом з технічними знаннями і фізичний гарт, фізичну культуру.

В цьому наш колектив бачить головну мету своєї роботи.

Я. КУЛИК,

Уклін від професорів

Згадую осінь далекого 1968 року, коли я вперше з'явився у Вінницькому філіалі Київського політехнічного інституту і був обраний деканом факультету енергетики й радіоелектроніки. Уже тоді мене приємно вразив високий професіоналізм, якась особлива бадьорість і динамізм в роботі колективу кафедри фізвиховання, з яким у мене зразу склалися найтісніші стосунки.

Хотілося збагнути, які внутрішні сили рухають цим колективом, хто є генератором ідей, котрі успішно втілюються в життя. Багаторічне творче співробітництво переконало, що душею, ідеологом і мотором цього чудового колективу є завідувачий Кулик Ярослав Ілларіонович. Вміла організаторська робота, тісне співробітництво з усіма факультетами в плані навчально-виховного і трудового виховання студентів, використання всього творчого потенціалу для зміцнення морального клімату — ось далеко не повний перелік заходів, якими керується керівництво кафедри в повсякденній роботі.

Кажуть, що енергофак був одним із найспортивніших у ВПІ. Очевидно, це так. Але тут велика заслуга кафедри фізвиховання. Я з задоволенням йшов назустріч всім її починанням.

З боєм доводиться спостерігати, як багато доброго, що було в діяльності кафедри, починає втрачатися. Гадаю, що кафедра сьогодні гостро потребує допомоги керівництва інституту.

А на завершення хочу привітати дружний колектив з 25-річним ювілеєм, побажати здоров'я, успіхів, відродження колишніх традицій.

Д. НАЛБАНДЯН,
професор

На знімку: члени клубу любителів бігу «Ювентус».

Для мене кафедра фізичного виховання є рідною матір'ю, оскільки з першого дня перебування у Вінницькому політехнічному інституті стежила за моїм здоров'ям, фізичним станом, режимом життя і роботи.

Кафедра інтенсивно займалась не тільки профілактикою здоров'я, вона не менш інтенсивно будувалась і росла в матеріальному, методичному і духовному плані. За короткий час збудовано прекрасний стадіон, спортивно-оздоровчий табір «Спутник», корпус кафедри та різні підсобні приміщення. Виховано багато розрядників і майстрів.

Я не тільки з задоволенням бігав і бігаю доріжками стадіону, але й буваю в гарячих саунах кафедри, яких у неї три. Треба сказати, що сауни працюють напружено, оздоровлюючи викладачів і студентів.

В день ювілею сердечно вітаю колектив, бажаю йому доброго здоров'я і успіхів.

Завжди ваш друг
професор І. В. Кузьмін.

КАФЕДРИ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ —25

ФРАГМЕНТИ
БІОГРАФІЇ

ПРЕМІЯ

Коли облаштовували табір відпочинку в Степашках, ліній електропередач довелося вести і через мочарі. А це місця підступні. Зовні земля ніби тверда, а пусти трактора і він може провалитися «на той світ».

Механізатори, звичайно, пильнували, але в тому куточку, де нині пляж, не доглядали. Трактор сів так, що зробив ще один порух вперед чи назад і — амба.

Поставили трактористи і мудрують, що далі робити. А тут над'їхав головний «віконроб» Я. І. Кулик.

— Треба, Ярославе Іларіоновичу, посилати в Степашки по допомогу.

— Поки ви її знайдете, то на цьому місці вже й труби не буде видно. Як улізли, так і вибирайтесь! — хрипнув дверцятами машини і поїхав геть.

— Розгнівався, — підсумували з гіркотою, стали думати й гадати і знайшли вихід — розкопали, постелили грубі поліняки під гусениці, задріпалися з голови до ніг, але все-таки вибралися. Приїхав Кулик:

— І все одно не хвалю. Стільки часу згаяли! Могли б уже всі стовпи поставити. Зачепило хлопців за живе. Взятися і до вечора ще й стовпи забили. Сили, перекурюють, а тут — знову Кулик. Відчинив дверцята машини, вийняв великого таза, виніс півтора десятка пляшок «Шампанського» — виливає.

— А це ж нащо?
— Забрюхалися по вуха. Привіз «Шампанського» — може, помивається?

— Іларіоновичу! Ми тут і водою обійдемося, а це добро можна по-іншому використати.

— Ну, якщо так, то вважайте, що це премія за винахідливість.

У цьому факті — весь Кулик: і вимогливий, і душею багатий.

В. Іванчук.

І В СПОРТІ, І В НАВЧАННІ

Як сьогодні пам'ятаю, коли ми вперше зустрілися в актовому залі (а це було на початку 70-х років) з викладачами кафедри фізичного виховання, членами спортивного клубу. Все було для нас нове, цікаве. З якою увагою слухали ми студентів старших курсів про їх заняття спортом, про участь в змаганнях, будівництві спортивної бази.

У ті роки ця база тільки створювалася. На нашу долю випало будувати стадіон, спортзал, ігрові майданчики. Назавжди залишилися в пам'яті Костя Гончар, Микола Толстіков, Валерій Шевченко, Володя Бондарчук, Юра Огарков та ще багато наших співкурсників. Ломами довбали вони тверду, мов бетон, глину, прокладаючи бігові доріжки. На їх обличчях піт котився градом, на ру-

ках з'явилися криваві мозолі. Ми — дівчата, чим могли, допомагали їм.

І ось настав чудовий момент, коли останні купи гувомово-бетонної суміші перетворилися у бігову доріжку. Яке це було щасття — своїми руками збудувати стадіон!

Багато нам довелося попрацювати на стадіоні, але ж ми і одержали чудове місце для фізичного розвитку, підготовки до змагань. Саме в цей час про політехнічний інститут почали говорити, як про один з кращих вузів у спорті. Мої товариші успішно виступали в Спартакіадах Мінвузу, в багатьох першостях України, на рівних змагалися зі студентами факультету фізвиховання педагогічного інституту і досить часто їх перемагали.

А які були тоді цікаві тур-

ніри, матчі! Один з них — меморіал Л. Ратушної — найулюбленіший серед студентської молоді. Взяти участь у ньому до нас в гості приїжджали відомі спортсмени, переможці міжнародних змагань. Мабуть, саме цей меморіал зробив наш політехнічний вуз з тодішнього СРСР.

«Бути першим в спорті та кращим в навчанні» — таку заклали ми традицію, і мені дуже приємно, що більшість моїх товаришів, у минулому провідних студентів-спортсменів, стали гарними фахівцями, досвідченими господарськими керівниками, науковцями. Без сумніву, в цьому їм допоміг спорт.

Кожного разу, як тільки випадає нагода, буваю на стадіоні, але мені дуже прикро, коли бачу, як деякі студенти, аби скоротити шлях,

у брудному взутті йдуть прямо через футбольне поле, через синтетичні бігові доріжки (до речі, такого покриття не має жодний студентський стадіон на Україні, а, можливо, й в усьому СНД). А ми цей стадіон будували більше для вас, наші наступники, ніж для себе, бо вже знали, що нам на ньому можна буде займатися тільки на 5 курсі, тільки один рік.

І зовсім вже стає сумно на душі, коли бачиш на місцях естафет, як іноді наші спортсмени відбувають тільки «номер», діють без волі, без боротьби, — роблять прогулянку з естафетною паличкою в руках.

В наш час такого не було. Для нас було щастям, коли нам довіряли захищати спортивну честь інституту.

Л. Дем'янюк-Кабанова,
випускниця ВПІ 1974 р.

Цінують дорого

Незалежно від того, ким я був і працював (курсант, офіцер, інженер-економіст, начальник відділу на підприємстві і в НДІ, завкафедрою, доцент) ніколи не розлучався зі спортом, на відміну від багатьох моїх ровесників. Можуть запитати: «Що ж вам дає спорт?»

По-перше, я його дуже люблю, а коли щось виконується з любов'ю — це справжнє задоволення. По-друге: спорт є складовою частиною моєї життєдіяльності, як в часовому, так і в психологічному аспектах. По-третє: в будь-якому віці він вселяє бадьорість, поліпшує кровообіг, регулює дихання, стимулює високу працездатність, сприятливо позначається на процесі мислення. Треба мати на увазі, що нема ліків, здатних хоча б як-небудь замінити рух, а рух замінює багато ліків. Це, звичайно, думка не спеціаліста, передаю досвід власної багатолітньої практики. Не знаю, як складатиметься моє подальше життя, але донині (маю 49 років трудового стажу) ні разу не був на бюлетені, в тому числі й за 14 років ро-

боти в політехнічному інституті.

Спорт особливо потрібен науковому працівникові, якого неадарма називають «паркетним шаркуном», оскільки він мало буває на свіжому повітрі і мало рухається. Не кожен з них усвідомлює, що чинить «злочин» (можна, до речі, й без лапок) не тільки проти себе, а й проти суспільства, яке піднесло його до високого рівня професіоналізму. Таке становище досить часто призводить до того, що висококваліфікований спеціаліст за всіма життєвими параметрами стає повністю непридатним уже до 40 років.

Дорогі колеги! Користуючись нагодою, звертаюся до вас щиро: в цей трудний час, коли життя дороге, ліків не придбати, інтенсивність навчального процесу посилюється, а жити все однією хочеться якнайдовше, послухайте моєї поради — беріться за спорт і чим раніше ви це зробите, тим краще буде і для вас, і для сім'ї, і для суспільства загалом.

М. Погосян,
доцент кафедри ЕПІОП.

ОГОЛОШЕННЯ

21 листопада в їдальні ВПІ о 16.00 відбудеться

«ВОГНИК»,
присвячений 25-ти річчю кафедри
ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

На зустріч запрошуються ті, хто ніколи не поривав з фізичною культурою і спортом і, насамперед, друзі кафедри і її вихованці.

Куликове поле

Пригадую картопляне поле і лише другий поверх головного будинку учбового корпусу №1, хоча гуртожиток для студентів був уже споруджений. Тодішній ректор філіалу професор Р. Ю. Кігель сказав по-секрету, що через рік за гуртожитком буде споруджено стадіон, а при ньому різні спортмайданчики.

Щодо майданчиків, то я погоджувався, а от щодо стадіону, то засумнівався і ще й дуже. Це ж яка маса роботи. Для такого подвигу потрібна була праця не просто напружена, а майже героїчна. Однак Роман Юрійович вірив, що так воно й буде: «До нас прийшов дуже енергійний, дуже здібний завкафедрою фізкультури».

Стадіон ріс не по днях, а буквально по годинах. І я зовсім не дивуюсь, що згодом його жартома почали називати Куликовим полем, яке через роки стало одним з найпотужніших і найкращих спортивних центрів По-

дільля. Мало того, що тут пройшли чудову виучку тисяч студентів, колектив кафедри зробив надзвичайно багато для оздоровлення свого колективу. Взяв масові забіги, влітку — масові запливи. Пам'ятні мені перші кроки по організації клубу прихильників оздоровчого бігу, що був одним з перших в Україні.

В день ювілею особливо хочу подякувати ветеранам кафедри О. Ю. Співаку, О. І. Таранусі, доценту В. І. Олійнику, старшим викладачам Н. П. Орлову, Д. М. Змієвському, П. П. Турлюку, Н. І. Петренко, В. Ю. Ходиреву, П. Т. Забеліну, А. М. Голубовичу, В. І. Пушкарю, А. О. Берестову, Л. В. Сатайкіній, В. Я. Сокоринській, головному медику В. П. Ларюшкіній, викладачці А. П. Явтушенку.

В. Осадчук, професор.

Гори кличуть

ти завдяки спонсору — Вінницькій фірмі «Фортуна», яку очолює випускник ВПІ В. І. Попик.

Ще одну поїздку в Крим нам допомогли здійснити профспілкові організації інституту, які надали альпіністські путівки.

Дорогі друзі, якщо вам захочеться теж відчувати всю принадність гір, ласкаво

сонця, свіжого вітру, якщо побажаєте випробувати свою силу, спритність, уміння — приходьте до нас в кімнату №22 кафедри фізвиховання о 19 годині шосереді.

Будемо раді вам і скажемо: «Нашого полку прибавило!».

С. Клепацький,
Інженер кафедри
ЕПІ і СГ.

КОЛИ вперше на інститутському стадіоні «Олімп» вийшли змагатися

стрілці з лука, подивитись прийшло багато вивчених, для яких це була новина,

адже до того в місті ніколи не виступали лучники.

Хрещеним батьком цього виду спорту в інституті вважають доцента кафедри ТОВ, майстра спорту в стрільбі з лука В. А. Лаунця, який прийшов на роботу у ВПІ з Прибалтики.

Одного разу він вийшов на стадіон з своїм луком, щоб потренуватися, і відразу знайшов десятки прихильників. А вже в 1975 році інститутська секція лучників дала путівку в життя першому майстру спорту з цього виду В. Олійнику.

Нині число майстрів і кандидатів у майстри спорту, розрядників значно зросло. Серед спортивних трофеїв кафедри — десятки грамот, дипломів, інших нагород і відзнак.

Учасниками першого були «старики» клубу, які пройшли від Синевірського озера по нових місцях до Великих Карпатських гір з фінішем в гірськолижному приюті «Драгобрат». Туди ж підійшла і група новачків, які від незвички добряче втомилася.

А потім були захоплюючі спуски зі схилів гори Близниці. Кінофільм про ті дні кожний може подивитись у нашому клубі.

Запам'яталась подорож по Криму, зокрема, сходження на «малі» Кримські гори маршрутами 1—ІУ категорій, відвідання селища Флорос.

Незважаючи на міжнаціональні конфлікти, що розпалились на Кавказі, наші альпіністи побували в Приельбруссі, де зійшли на гори Курлиш, МНР, Ельбрус. Цей похід вдалося здійснити

На знімку: альпіністи ВПІ в поході.

На знімку: під час змагань лучників ВПІ.